

Hồi 565

Tam cá thác ngộ

Sau khi trở về Thạch Đầu thành, Lưu Dụ lập tức triệu Lưu Mục Chi đến thư phòng nói chuyện, vì Giang Văn Thanh đã từng khen ngợi Lưu Mục Chi rất có khả năng trong việc xử lý các nguy cơ, mà gã thì đang vấp phải nguy cơ đầu tiên kể từ khi đến Kiến Khang, với bản lĩnh chính trị hạn chế của mình, gã thực không giải quyết được vấn đề trước mắt, đành mượn đến bộ óc của Lưu Mục Chi vậy.

Tin đồn thật đáng sợ, vừa có căn cứ sự thực vừa bẽ cong bẽ queo, thật thật giả giả, dễ dàng làm nhập nhèm chân tướng sự việc, càng lan rộng càng nhiều bịa đặt.

Lưu Dụ đã gạt hái khá nhiều lợi ích nhờ chiêu bài “Nhất tiền trăm Ấn Long” của Trác Cuồng Sinh nên hiểu rõ hơn ai hết uy lực và mối nguy của những lời đồn đại.

Gã nhất định phải dập tắt ngọn lửa trước khi nó cháy thành đám, không phải vì bản thân hấn, mà vì Vương Đạm Chân, nàng ở trên trời có linh không thể chấp nhận ai quấy nhiễu mình.

Lưu Mục Chi bị lôi dậy giữa đêm, liền vội vàng chạy tới thư phòng, mặt mày ngái ngủ, nhưng nghe Lưu Dụ thuật lại câu chuyện với Nhậm Thanh Thị, con buồn ngủ của hấn bay biến cả.

Lưu Dụ nhìn Lưu Mục Chi với vẻ chờ đợi, nhưng thực không nghĩ ra bậc trí giả này có cách giải quyết ổn thỏa nào không.

Lưu Mục Chi không hỏi cội nguồn tin đồn, chỉ trầm ngâm chốc lát rồi gạt đầu: “Mục Chi hoàn toàn nhất trí với đại nhân, kẻ dựng chuyện rõ ràng rắp tâm hãm hại Tạ Hồn, tâm thuật của kẻ đó cao minh đấy, không đơn giản đâu”.

Nhậm Thanh Thị là bí mật của Lưu Dụ, cho dù với hạng tâm phúc như Lưu Mục Chi, gã cũng không muốn thổ lộ, vì vậy đành chấp nhận luận điểm của Lưu Mục Chi mà không thể nào nói cho hấn biết đây là ý kiến của Nhậm Thanh Thị, không liên quan gì đến mình, tuy thế việc Lưu Mục Chi tán đồng ý kiến ấy đã cho gã thấy trí lực và kiến thức của Nhậm Thanh Thị.

Lưu Mục Chi tiếp tục: “Việc này bảo lớn cũng được, nhỏ cũng xong, nhưng nếu không cẩn thận ứng phó thì hậu quả khó lường. Đối với giới quyền quý Kiến Khang, danh dự quan trọng hơn bất kỳ điều gì, nếu đại nhân biến thành kẻ đồi bại háo sắc trong mắt họ thì việc

cai trị của đại nhân sẽ gặp nguy cơ. Nhưng vấn đề lớn nhất vẫn nằm ở sự đối lập giữa hai giai cấp trên và dưới”.

Lưu Dụ nôn nóng: “Tiền sinh có cách gì ứng phó không?”.

Lưu Mục Chi từ tốn hỏi: “Xin hỏi đại nhân, quan hệ giữa người và Vương tiểu thư thế nào?”.

Lưu Dụ nhìn thái độ điềm tĩnh của Lưu Mục Chi, cảm thấy tin tưởng hẳn thêm bao nhiêu lần, tuy không muốn nhưng cũng thẳng thắn kể ra.

Lưu Mục Chi nghe hết, tỏ vẻ đồng ý: “Tạ Hồn đúng là người giỏi thói ngồi lê đôi mách, những kẻ khác tuyệt đối không biết những chi tiết tường tận thế này. Trước khi nói ra cách giải quyết, Mục Chi phải hiểu tâm ý của đại nhân”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Tâm ý gì?”.

Lưu Mục Chi nghiêm chỉnh nói: “Đại nhân có muốn giết Tạ Hồn không?”.

Lưu Dụ cười khở: “Vừa rồi khi mới nghe chuyện về tin đồn, quả thực ta chỉ muốn băm vằm hắn. Ôi, nhưng làm sao mà ta ra tay với hắn được? Ta có thể làm kẻ vong ân bội nghĩa được ư?”.

Lưu Mục Chi điềm nhiên nói: “Nếu Tạ Hồn mật mưu tạo phản thì sao? Đại nhân không thể nhường nhịn dung túng cho hắn mãi chứ?”.

Lưu Dụ nói: “Ta sẽ giam lỏng hắn hoặc đày hắn đến chỗ nào xa tít hẻo lánh, đối phó với một người như Tạ Hồn thì thiếu gì cách”.

Lưu Mục Chi nói: “Nếu Tạ Hồn biết là bất kể hắn có đắc tội thế nào đại nhân cũng không dám giết hắn thì hắn có dám táo tợn hơn không?”.

Lưu Dụ ngần người: “Ta chưa nghĩ đến điều này”.

Lưu Mục Chi trầm giọng đáp: “Đúng như điều Mục Chi nói hồi chiều đấy, đại nhân phải bỏ hết những yêu thương căm ghét của bản thân đi, hãy ứng phó với các thế lực phản đối mình bằng những thủ đoạn hữu hiệu, tuyệt đối không được mềm lòng, bất kể kẻ đó là ai”.

Lưu Dụ thở dài: “Nhưng nếu ta giết Tạ Hồn, người đời còn coi ta ra cái gì? Huỳnh đệ trong Bắc Phủ binh sẽ nghĩ thế nào? Ta thực không muốn hai tay dính máu con em nhà họ Tạ”.

Lưu Mục Chi đáp: “Điều đó tùy thuộc vào cách đại nhân xử lý Tạ Hồn, chỉ cần xử lý cho đắc địa thì dẫu đại nhân có chém đầu hắn, người đời cũng không thể lèm bèm gì được”.

Lưu Dụ phẫn chấn hỏi: “Mục Chi có cách thức tuyệt diệu nào chăng?”.

Lưu Mục Chi đáp: “Đại nhân có thể gọi Vương Hoảng đến, để y đem lời đại nhân nói truyền ra ngoài, đầu tiên là phủ nhận toàn bộ, chứng minh Vương tiểu thư và đại nhân không hề có tư tình, và bởi không hề có tư tình, nên những chuyện sau sẽ như đá ném xuống lòng nước, lặn dần dần không cần đại nhân đứng ra giải thích gì nữa.

Lưu Dự gật đầu: “Quả thực là một cách, tương lai giết được Hoàn Huyền thì người bên Hoàn Huyền tất sẽ chứng minh hộ ta tình hình sau khi Đạm Chân đến Giang Lăng”.

Lưu Mục Chi nói: “Đồng thời đại nhân có thể bảo Vương Hoảng nói bóng nói gió người phao tin đồn kia là Tạ Hồn. Trong giới thượng lưu Kiến Khang, ai mà chẳng biết Tạ Hồn xưa nay vẫn bất hòa với đại nhân, không ai hoài nghi suy đoán ấy đâu, lại thêm Tạ Hồn trước đây cũng đã có tiền lệ, đã từng vu cho đại nhân hại chết cha và huynh trưởng của hắn”.

Lưu Dự cau mày: “Chỉ ra Tạ Hồn là người phao tin thì có tác dụng gì?”.

Lưu Mục Chi đáp: “Đại nhân còn có thể bảo Vương Hoảng truyền ra mấy câu, nói đại nhân niệm ân tình An công và Huyền soái nên nhân nhượng ba lỗi lầm của Tạ Hồn, phao tin đồn nhằm là lỗi lầm thứ nhất, nếu tái phạm hai lần nữa thì nhất định giết chết không tha. Sau này để xem Tạ Hồn có biết đường an phận thủ thường không, nếu lỗi lầm chồng chất thì đại nhân có giết hắn cũng chẳng ai dám nói đại nhân phụ nghĩa vong ân, vì đại nhân đã cho hắn cơ hội nhưng hắn khăng khăng không nhận ý tốt ấy mà!”.

Lưu Dự nhăn nhó: “Cách của Mục Chi hữu hiệu đấy, chỉ ít cũng có thể khiến Tạ Hồn thấp thỏm trong một thời gian ngắn. Nhưng làm sao ta giải thích với Đạo Uẩn phu nhân được? Nhờ bà hỏi ta Tạ Hồn mà phạm lỗi hai lần nữa là ta giết hắn phải không thì ta trả lời thế nào?”.

Lưu Mục Chi mỉm cười: “Trước khi gợi ý cho Vương Hoảng tung tin thì đại nhân hãy bảo Tống đại ca mách riêng với Đạo Uẩn phu nhân, nói rằng đại nhân đau đầu đau buồn óc lăm lăm mới phải công khai cảnh cáo như thế, mục đích là răn đe Tạ Hồn, mong hắn sửa đổi, nếu không thì hại người rồi sẽ hại cả mình, đại nhân chỉ muốn tốt cho hắn nên mới làm thế thôi!”.

Lưu Dự mừng rỡ: “Tiền sinh quả là thông tuệ bằng trời. Cơ mà nếu Tạ Hồn không nhận ý tốt của ta, cứ tái phạm hết lần này đến lần khác thì ta phải giết hắn thật à?”.

Lưu Mục Chi thản nhiên đáp: “Không giết thì khiến mọi người phục tùng sao được?”.

Lưu Dự sững sốt nín lặng, không ngờ cách nghĩ của Lưu Mục Chi giống Nhậm Thanh Thị đến thế, bất giác gã nhớ lại lời Nhậm Thanh Thị nhắc về thuật làm vua.

Lưu Mục Chi lặng lẽ quan sát Lưu Dự hồi lâu, cuối cùng chậm rãi bảo: “Đại nhân nên hiểu vị thế hiện thời của mình, có nhiều việc bất như ý lắm. Dĩ nhiên đại nhân không thể tàn

sát vô tội vạ, nhưng nên rành mạch rằng có công được thưởng, phạm tội phải phạt, công tội phân minh mới tạo được quyền uy. Như hạng Lưu Nghị, tuy biết rõ hấn có dị tâm, nhưng vì hấn phá được quân Hoàn Huyền ở Tang Lạc châu, đại nhân cũng phải chiếu theo công trạng hấn mà ban thưởng, đó mới là cách làm đúng, như thế mọi người đều vui vẻ mà gắng sức vì đại nhân”.

Lưu Dụ buột miệng hỏi: “Đó là thuật làm vua phải không?”.

Lưu Mục Chi đáp: “Thuật làm vua chính là thủ đoạn chế ngự quần thần, tuy thế phong cách mỗi người mỗi khác, đại nhân xưa nay đãi người bằng thành ý, đó là ưu điểm của đại nhân. Nhưng đối với những hạng ngoan cố u mê thì cách đó không hữu dụng, không thông đồng bén ngọt, vậy thì cai quản quốc gia sao được?”.

Lưu Dụ thở dài sườn sượt: “Hiếu rồi”. Ngưng một chốc, lại tiếp: “Ta nghe tin Gia Cát Trường Dân và Tư Mã Hưu Chi đều đang rục rịch hành động, ta nên đối phó với họ thế nào?”.

Lưu Mục Chi đáp: “Hiện thời chúng ta không tiện làm gì họ cả, nếu không sẽ bị người ta tưởng rằng mình ăn không nói có để diệt trừ những người chống mình, khiến ai nấy đều nom nớp. Cứ để đấy đã, diệt được Hoàn Huyền xong, đợi những kẻ chống đối thò đuôi ra, chúng ta sẽ giáng những đòn sấm sét xuống, tróc sạch cả gốc lẫn rễ bọn nó lên”.

Lưu Dụ gật đầu ra ý hiểu: “May mà có Mục Chi bày mưu tính kế cho ta, bằng không đêm nay ta mất ngủ rồi”.

oOo

Bình Thành.

Thác Bạt Khuê triệu tập hội nghị quân sự trước trận chiến. Trọng thần đại tướng đều tề tựu đầy đủ, kể có Trương Tôn Tung, Thúc Tôn Phổ Lạc, Trương tôn Đạo Sinh, người Hán có Hứa Khiêm và Trương Cỗn. Những người tham dự hội nghị này đều là tâm phúc của Thác Bạt Khuê, vì những việc mà hội nghị đề cập đều là việc cơ mật nên tuyệt đối giữ kín không để tin tức lọt ra ngoài.

Thác Bạt Khuê thở dài, mở đầu: “Nhớ năm xưa thanh thế Phù Kiền như mặt trời chính ngọ át hết Đại quốc của chúng ta, lại còn chia Đại quốc thành hai phần, phần đông Hoàng Hà do Lưu Khố Nhân thống trị, phần tây Hoàng Hà nằm trong tay Lưu Vệ Thần, không phụ thuộc lẫn nhau, lại kiểm chế lẫn nhau. Thác Bạt Khuê ta là nô lệ mất nước, cũng may Lưu

Khố Nhân chiều cố, không có ân đức của ông ta, Thác Bạt Khuê này chẳng có ngày hôm nay rồi”.

Trưởng Tôn Tung và Thúc Tôn Phổ Lạc đều là các thủ lĩnh bộ lạc dẫn quân về theo Thác Bạt Khuê từ thời đầu quạt khởi, nghe nhắc lại chuyện này đều không khỏi cảm khái vì dòng chảy thời gian.

Sau mấy lời ôn cố, hai mắt Thác Bạt Khuê sáng quắc lên, cất giọng trầm trầm không giận mà có uy, nói: “Nhưng Lưu Vệ Thần lòng lang dạ sói, đã mấy lần dẫn ta vào chỗ chết, Hừ, Lưu Vệ Thần thật là hoang tưởng, không tự lượng sức. Ta chiêu tập bộ lạc cũ ở Ngưu Châu, lên ngôi Đại chúa, hần vẫn không biết tốt xấu, lại phái con trai là Lưu Trực Lực Đề, dẫn chín vạn quân đến đánh úp, nhưng bị năm nghìn người của ta đập cho tan tác ở Thiết Kỳ sơn, rồi thừa thắng truy kích, vượt qua Hoàng Hà xuống nam, đánh thẳng vào đô thành của hần, trăm sát cha con Lưu Vệ Thần và hơn năm nghìn người của tộc hần, ném xác xuống Hoàng Hà, lại lấy được hơn ba mươi vạn ngựa, hơn bốn trăm vạn dê bò, từ đó trở đi nước ta từ yếu trở thành mạnh, gần đây không còn ai dám chống đối chúng ta nữa”.

Mọi người nhìn Thác Bạt Khuê, đều hơi thắc mắc là đang lúc nước sôi lửa bỏng này vì sao y không đi vào chính đề, thảo luận xem làm sao để thắng được trận chiến then chốt trước mắt ngay mà lại đi kể lại những nỗi hàn ôn thuở nào.

Thác Bạt Khuê ngửa nhìn xà nhà, nói như mơ ngủ: “Các ngươi có hiểu vì sao ta chỉ có năm ngàn người mà phá được đội chiến binh đông đến chín vạn quân của Lưu Trực Lực Đề ở Thiết Kỳ sơn không?”.

Phần đông những người tham dự hội nghị hôm nay đều đã trực tiếp tham gia chiến dịch có tính quyết định ấy, nhưng nguyên nhân dẫn đến chiến thắng ngày đó rất phức tạp, nhắc đến tình hình hai bên địch ta thì có Lưu Trực Lực Đề cuồng vọng tự đại, khinh thường Thác Bạt Khuê, hấp tấp tiến đánh, ngoài ra còn có thiên thời khí hậu, địa lý hoàn cảnh, tài cầm quân đánh trận của Thác Bạt Khuê, thực khó chỉ dùng vài câu mà khái quát được, trong khi tình hình hiện tại hiển nhiên không thích hợp để bất cứ ai tràng giang đại hải.

Trong sảnh im phăng phắc, chỉ có dư âm câu hỏi của Thác Bạt Khuê vẫn lớn vồn trong tai mọi người.

Thác Bạt Khuê đưa mắt nhìn từng người một, bình tĩnh tự trả lời: “Vì ta hiểu mình không còn đường lui nữa, địch không bại thì ta chết”.

Mọi người nghe thấy, nhiệt huyết trào sôi, nhất tề hô vang, muốn phát tiết hết những phần khích trong lòng.

Không khí tức thì nóng lên.

Thác Bạt Khuê thay đổi giọng điệu, khẳng khái nói: “Ở khu vực Trung Nguyên, hiện tại chỉ có một người xứng là đối thủ của Thác Bạt Khuê này, đó là Mộ Dung Thùy, phải giết được người này, Trung Nguyên mới không còn ai cản đường ta nữa. Trận chiến này ta cũng không còn đường lui, nếu thua, không còn ai trong chúng ta sống sót được mà rời khỏi phương Bắc này, cho dù có may mắn thoát thân thì cũng long đong nay đây mai đó, đợi đến lúc bị làm thịt, trời đất tuy rộng nhưng không có chỗ dung thân”.

Mọi người lại nhất tề hô vang để biểu lộ tinh thần quyết tâm tử chiến.

Mọi người đều hiểu rõ lời của Thác Bạt Khuê, nếu trận này thất bại, Mộ Dung Thùy sẽ trở thành thế lực độc bá phương Bắc, lúc đó cho dù có chạy trốn đến nơi cùng trời cuối đất cũng không ai dám thu dụng họ, thậm chí còn chặt đầu họ đem nạp cho Mộ Dung Thùy lĩnh công.

Thác Bạt Khuê lạnh lùng nói: “Mộ Dung Thùy không phải là một Lưu Trục Lực Đề khác đâu, y tuyệt đối không phạm sai lầm như Lưu Trục Lực Đề, vượt xa Mộ Dung Bảo, lần này chúng ta càng phải quyết tâm, quyết tâm hơn bất cứ một chiến dịch nào trong quá khứ, phải đấu trí đấu lực với Mộ Dung Thùy”.

Rồi y mỉm cười rạng rỡ: “Nhưng ta có thể khẳng định với các vị, thời cơ thắng lợi đang nằm trong tay chúng ta, chỉ cần chúng ta vứt bỏ được sự e dè đối với Mộ Dung Thùy, toàn tâm toàn ý cầm tử cho chiến dịch, lần đầu tiên trong đời, Mộ Dung Thùy sẽ thất bại, và trận đánh này sẽ khiến nước Yên của hãn tan rã tiêu vong, vĩnh viễn không còn hy vọng trở dậy nữa”.

Mọi người cảm nhận rất rõ nụ cười của Thác Bạt Khuê xuất phát từ đáy lòng, tức thì cùng cảm nhiệm sự tự tin của y.

Thác Bạt Khuê mỉm cười: “Mộ Dung Thùy rất giỏi hoạt, đã dám lợi tuyệt hành quân, từ Vinh Dương đến Ngũ Hồi sơn, phía đông Thái Hành sơn, hội hợp với quân đoàn do Mộ Dung Long dẫn từ Long Thành tới, vượt đèo dốc, qua núi cao, đi đường núi, mở thông đường rừng của cư dân Thái Hành sơn, sau đó chia quân làm hai đường, một đường đến Vụ Hương ở mặt tây nam Thái Hành sơn, do Mộ Dung Long chỉ huy, chuẩn bị phục kích đội Hoang nhân của Yên Phi, một đường khác do hãn đích thân đốc sư, dẫn vào vùng núi săn bắn ở mặt đông chúng ta, đợi Hoang nhân bị tập kích thì lập tức giáng một đòn sấm sét xuống Bình Thành. Mộ Dung Thùy ơi! Kế kỳ binh của ngươi lần này không xong rồi, Thác Bạt Khuê ta đâu phải hạng như Mộ Dung Vĩnh cho ngươi hí lộng trên lòng bàn tay, lần này ngươi sẽ nhận ra người

tính không bằng trời tính, cái thời giễu võ dương oai của người chẳng còn kéo dài bao nhiêu ngày nữa đâu”.

Mọi người nghe nói, tinh thần phấn chấn, không ngờ Thác Bạt Khuê lại nắm vững tình hình của Mộ Dung Thùy đến thế. Nền biết sở dĩ Mộ Dung Thùy có thể tung hoành trên chốn sa trường chưa từng chiến bại cũng đều vì y giỏi thuật xuất kỳ chế thắng, khiến người ta không dò được hư thực, lại thêm tướng sĩ đều liều mạng, ai cũng hung hăng xung sát.

Nhưng nếu kỳ binh của Mộ Dung Thùy mà không còn là kỳ binh thì khác, sự e dè bấy nay đối với Mộ Dung Thùy liền tiêu giảm trong lòng mọi người.

Thác Bạt Khuê nói: “Khi Thôi Hoành dẫn năm ngàn tinh nhuệ rời Bình Thành thì đã đặt nền móng cho chiến thắng của chúng ta. Quân của Thôi Hoành mới là kỳ binh chân chính, khi hấn và Yển Phi liên hệ với nhau, tương kế tựu kế, tróc sạch cả gốc lẫn ngọn quân đoàn Long Thành đông đến ba vạn mạng của Mộ Dung Long, làm suy giảm sĩ khí quân Mộ Dung Thùy”.

Mọi người đều thán phục tài suy đoán cao thâm mặt trời của Thác Bạt Khuê, cũng lại tăng thêm lòng tin tưởng vào y. Quân Thôi Hoành bí mật rời Bình Thành, không một ai biết là chuyện gì, đến bây giờ nhờ Thác Bạt Khuê nói ra, họ mới biết được Thôi Hoành gánh vác một nhiệm vụ có ý nghĩa chiến lược sâu xa, quyết định thắng bại trên sa trường đến vậy.

Ai cũng hiểu nếu đội quân Biên Hoang bị đánh tan tác thì phe Thác Bạt Khuê chẳng còn bản lĩnh gì mà giành thắng lợi trước Mộ Dung Thùy.

Trưởng Tôn Tung có vị trí cao nhất trong số những người có mặt, lại quan hệ khá thân thiết với Thác Bạt Khuê, thận trọng hỏi rằng: “Binh lực của Mộ Dung Thùy ẩn ở phía núi sấn như thế nào?”.

Thác Bạt Khuê đáp: “Binh lực nằm trong khoảng sáu đến bảy vạn người, trang bị tề chỉnh, cộng thêm năng lực cầm quân của Mộ Dung Thùy, chúng ta không được phép sơ suất”.

Cả một mùa đông tập hợp binh lực, chiêu tập các bộ lạc, không tính năm nghìn người đi theo Thôi Hoành thì hiện thời ở hai thành Nhân Môn, Bình Thành, binh lực chỉ ước hai vạn hai ngàn người, đúng là một trời một vực so với binh lực hùng mạnh của Mộ Dung Thùy ở phía núi sấn.

Trưởng Tôn Đạo Sinh nói: “Chỉ cần chúng ta dựa vào thành mà cố thủ, hai thành lại chiếu ứng lẫn nhau thì nhất định sẽ đánh cho Mộ Dung Thùy toi tã không còn mảnh giáp”.

Thác Bạt Khuê lắc đầu: “Không, chúng ta cần chủ động xuất kích, đấu một trận sáng khoái với Mộ Dung Thùy tại Nhật Xuất nguyên”.

Nhật Xuất nguyên là khoảng đồng cỏ nằm giữa Bình Thành và núi sấn, nếu quyết chiến ở đó thì sẽ chính diện giao đấu, không còn cách nào dựa vào địa thế hay điều kiện tự nhiên để triển khai chiến thuật đột kích, phục kích, tập kích được nữa, độ rủi ro sẽ rất cao.

Mọi người cùng choáng váng.

Thác Bạt Khuê ung dung nói: “Đây là cách duy nhất để chiến thắng vang dội ghê gớm. Nếu chúng ta áp đảo Mộ Dung Thùy trên sa trường, chư hùng quan nội còn ai dám xuất quan trêu vào chúng ta nữa? Đành mà ngồi nhìn chúng ta tấn công vào Trung Sơn, thu thập người Yên, lúc đó mảnh đất Trung Nguyên sẽ là vật nằm trong túi Thác Bạt Khuê ta”.

Thúc Tôn Phổ Lạc cau mày: “Cho dù tính thêm cả đội Hoang nhân thì quân lực của chúng ta vẫn ít hơn Mộ Dung Thùy chừng một đến ba vạn, e rằng xác suất chiến thắng không cao”.

Trương Cồn cũng tham gia: “Tại sao chúng ta không dựa vào thành mà chiến, Mộ Dung Thùy đánh lâu không hạ được thì cũng coi như thua trận này thôi”.

Thác Bạt Khuê bình tĩnh đáp: “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Phản ứng của các ngươi cho thấy các ngươi chưa rút bỏ được nỗi sợ sệt trước Mộ Dung Thùy. Nhưng ta có thể nói một cách chắc chắn và kiên quyết thế này, Mộ Dung Thùy đã đánh mất ân sủng của vị thần Chiến tranh, đây là trận thua đầu tiên của hắn, cũng là trận chiến cuối cùng của hắn”.

Cả sảnh đường lặng ngắt như tờ, im lặng đợi Thác Bạt Khuê nói tiếp.

Thác Bạt Khuê đưa mắt nhìn một vòng, trầm giọng nói: “Bất luận Mộ Dung Thùy có quân đông ngựa mạnh thế nào thì lần này cũng là lao sư viễn chinh, tướng sĩ nhớ nhà, lại thêm việc quân đoàn bên Long Thành bị phá, tình thế đó khiến quân Mộ Dung Thùy rối loạn, sĩ khí sa sút, lại thêm tuyến vận lương quá xa khiến Mộ Dung Thùy không thể đánh nhanh thắng nhanh, mỗi một yếu tố đó đều bất lợi cho hắn cả, muốn đập tan hắn thì đây là cơ hội ngàn năm một thuở, và cũng là cơ hội duy nhất. Nếu để hắn biết khó mà lui, trở về Trung Sơn thì sau này chẳng lường được hươu về tay ai cả!”.

Không đợi mọi người lên tiếng, Thác Bạt Khuê lại tiếp: “Các ngươi tưởng chúng ta không bằng người Yên chăng? Sai rồi, chiến binh của chúng ta về bất cứ mặt nào cũng chỉ có hơn chứ không kém người Yên. Người Yên ở Trung Nguyên đã lâu, đã đánh mất tác phong mạnh mẽ hung hãn của thời chấn ngựa ở thảo nguyên trước đây, còn chúng ta vẫn giữ được tính cách kiên nghị của dân tộc Tái ngoại. Luận về chiến mã, những con ngựa tốt nhất đang nằm trong tàu ngựa của chúng ta, Mộ Dung Thùy chỉ nắm những chiến mã hạng hai mà thôi. Và còn...”.

Nói đến đây y dừng lại, đợi mọi người dồn ánh mắt mong mỏi vào mình, mới hô lên: "... Và còn đội quân Biên Hoang và các anh em của chúng ta nữa, khi chúng ta cầm chân Mộ Dung Thùy ở Nhật Xuất nguyên, hình thành thế đối đầu đôi bên thì đoàn quân Biên Hoang chính là kỳ binh có thể lao ra từ bất cứ phương hướng nào, giã cho Mộ Dung Thùy một đòn chí mạng. Mộ Dung Thùy sẽ trở nên dè dặt trước hai đầu tấn công nên khó lòng thi triển hết thực lực, rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Quyền chủ động không nằm trong tay hắn nữa mà chuyển sang tay chúng ta. Ta tin tưởng hoàn toàn rằng chúng ta sẽ thắng trận này, mấu chốt là chúng ta có đặt mình ngang hàng, thậm chí là hơn Mộ Dung Thùy hay không, có toàn tâm toàn ý liều sinh tử vì tương lai của chúng ta hay không thôi!".

Mọi người nhất tề hưởng ứng, hò reo vang lừng.

- o O o -